

[Aksel Larsen.]

er forhenværende Forsvarsminister, og det er det ærede Medlem Hr. Harald Petersen ogsaa. Han har paa et Møde i Stubbekøbing fremsat nøjagtigt tilsvarende Udtalelser. Han sluttede med at sige, at over for Vesteuropas Kulturarv paa alle Samfundslivets Omraader er ikke alene Danmark, men hele Norden forpligtet. Ja, den Slags Udtalelser kan jo ikke misforstaas.

Men hvis man endnu skulde være i Tvivl, vil jeg have Lov til at erindre om, hvad en af Ministrene, nemlig den højtærede Finansminister, har sagt for ganske kort Tid siden, den 1. Marts i Fredericia. Jeg staar her med Referatet; det er den ansvarlige Ministers Tale, som det er aftrykt i „Social-Demokraten“. Da han ikke har dementeret det, gaar jeg ud fra, at han har godkendt Referatet. Finansministeren taler om Udviklingen i Tjekkoslavakiet og Begivenhederne i Finland og siger til Slut:

„Vi kan ikke udrette synderlig meget, men bør lade Demokratiets og Menneskerettighedernes Røst lyde ude i Verden, der synes fanget ind af Diktaturet. Vi maa i Demokratiets Hundredaar levendegøre det Demokrati, som vi sætter saa højt. Vi tror ikke paa Lykke i et Samfund, hvor Mennesker skal leve som Slaver, og derfor vil vi ogsaa være med til at bygge et Forsvar op, der er moderne nok til at vise vor Vilje til at leve som en fri Nation. Forsvarsordningen maa derfor ud af den sædvanlige Tilfældighedernes Bane. Alle Verdens Demokratier maa samle sig, saa nye voldelige Angreb kan forhindres.“

Hvis man ved, hvad den højtærede Minister i øvrigt havde sagt i Talen, og hvis man ved, hvad han forstaar ved Demokrati, er der ingen Tvivl om, at han her direkte som ansvarlig Minister siger, at Danmark maa ind i en Militærvestblok vendt imod Østeuropa og Sovjetunionen. Der kan den højtærede Udenrigsminister spare sig sine Forsøg paa at dementere ved at hævde, at der er da ingen, der vil ind i nogen Vestblok.

Den højtærede Finansminister holdt sin Tale paa Foranledning af det, der er sket i Tjekkoslavakiet. Det er ogsaa et Emne, der har været diskuteret her. Man henviser til, at Tjekkoslavakiet, sikkert under russisk

Kommando, har maattet sige nej til Deltagelse i Marshall-Konferencen efter først at have sagt ja. De, der siger dette, ved, at det ikke er sandt, for naturligvis kender de en Udtalelse fra Tjekkoslavakiets ansvarlige Udenrigsminister Masaryk, som, da Rygterne kom frem, offentligt erklærede, at det var ham, der havde Ansvaret for, at Tjekkoslavakiet havde ændret sit Ja til et Nej, og han motiverede dette med, at det havde vist sig, at Tjekkoslavakiets Ja var blevet benyttet til en Agitation om, at nu havde Tjekkoslavakiet vendt sin Forbundsfølge Sovjetunionen Ryggen, og dette Spil vilde han ikke være med til. Det var den tjekkoslavakiske Udenrigsminister, der uopfordret fremsatte denne Erklæring, og saa synes jeg, at man skulde holde op med Kandestøberierne om, hvorfor Tjekkoslavakiet ændrede sit Ja til et Nej.

Man er dybt nedbøjet ved Tanken om det, der er sket i Tjekkoslavakiet i den senere Tid, og det kan jeg saamænd saa godt forstaa, men naar man tænker paa, at herhjemme henvises Udrensningen til en parlamentarisk Begravelseskommission, som aldrig bliver færdig, og naar man ser, hvordan de store Værnemagere behandles, eller rettere slet ikke behandles, og hvordan Nazigreverne bor i Fred paa deres Godser, og man ser, at der overhovedet ikke er taget fat paa Nationaliseringen af Storindustrien og de store Pengeinstitutter herhjemme, naar man ser, at vi ikke alene ikke har faaet nogen ny Forfatning, men end ikke er naaet saa langt, at Ungdommen har faaet Valgret, naar man ser, at de gamle Partier befinder sig vel i den Tilstand, der er ensbetydende med et eklatant Brud paa Løfterne i 1945, forstaar man godt, at de samme Partier er rystet over, hvad der sker i det nævnte europæiske Land, der holder Løfterne fra 1945, og fører en Politik i Overensstemmelse med, hvad Folket ønsker. (*Thisted Knudsen*: Hvorfor stemte man ikke?). Jeg begriber ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen mener med det Spørgsmaal. Dengang vi skiftede Regeringen, stemte vi heller ikke, før Rigsdagen var traadt sammen, saa det maa det ærede Medlem finde sig i.

Man er forbitret ved Tanken om, at tjekkoslavakiske Rigsdagsmænd siges at skulle underskrive en Loyalitetserklæring.